

РЕШЕНИЕ

№ 4451

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3111** по описа за **2023** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. А., процесуален представител на началник група при ОПП-СДВР, срещу Решение от 19.01.2023г., постановено по НАХД № 865/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 103-ти състав. С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 20-4332-002859/01.12.2020 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140 ал.1 от ЗДвП.

Съдебното решение се обжалва с доводи за неправилност. Сочи се, че районният съд неправилно в мотивите на решението приема, че са събрани доказателства, които оборват изложените в АУАН фактически обстоятелства, сочи се, че редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка, за която съдът е

следвало по силата на служебното начало да положи усилия да установи по категоричен начин. Претендират се разноси.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не се представлява

Ответникът по касация се представлява от адв. П., който оспорва жалбата и моли за потвърждаване на съдебното решение. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., дава становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита решението на СРС за правилно и законосъобразно и моли същото да бъде потвърдено.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Установено е в производството пред Софийски районен съд, че на 06.05.2020г. около 16:35ч. жалбоподателят Ч. управлявал л.а. „Сузуки“ В. с рег [рег.номер на МПС] , който бил служебно deregистриран, считано от 14.10.2019г. Извършеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140 ал.1 от ЗДвП. На 25.07.2020г. бил съставен АУАН и връчен на Ч., тъй като на 06.05.2020г. за същото нарушение погрешно бил съставен друг АУАН на лицето В. С. К., но бил иззет контролният талон на жалбоподателя Ч.. По случая била образувана и прокурорска преписка, приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство за престъпление по чл. 345 ал.2 от НК, като на основание това постановление е съставено оспорваното НП № 20-4332-020859/01.12.2020г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за издадени от компетентни органи АУАН и НП.

Същият е обосновал незаконосъобразност на оспореното НП на база непосочване основанието за издаването му, което е преценено като неизпълнение на изискването за съдържание на НП, обсъдена е разликата между хипотезата на чл. 36 ал.2 и тази на 53 от ЗАНН /последната е използвана от органа за обосноваване на издаването на оспорения акт, което е в противоречие с посочването на прокурорската преписка/, изведен е извод за липса на изискуемите съобразно разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН реквизити, а именно липса на фактически установявания, на обстоятелства при които е извършено нарушението, точно и ясно словесно писание в какво се изразява нарушението и на база на какви доказателства е изградено обвинението. Сочи се бланкетно посочване и преписване на правната норма. Отделно от изложеното се изтъква, че за едно и също нарушение са подведени под административно-наказателна отговорност две различни лица и доколкото липсват данни за едното от лицата да е прекратено административното производство, то е нарушен принципа „non bis in idem“.

Настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие

по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, противно на възраженията в жалбата.

Съдът споделя изводите на въззивния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия за тези действия.

Изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и правна квалификация не внасят в достатъчна степен внася яснота относно признаците на нарушението от обективна страна и нарушената норма. Съставът на СРС, противно на наведените в касационната жалба възражения, е изложил достатъчно пълни и мотивирани изводи, които настоящата инстанция споделя напълно, поради което препраща към тях.

Отделно от изложеното настоящата инстанция намира за нужно да отбележи и следното:

В случая спорът е по правото, а именно- необходимо ли е наличието на знание у дееца, че управлява deregистрирано МПС. Принципно, ако за собственика би могло да се разсъждава дали все пак същия не е наясно със служебната deregистрация и без изрично уведомяване, то положението на лице, управляващо чужд автомобил, е различно. Релевантното в случая е обстоятелството дали има нормативно разписано задължение лице, управляващо чужд автомобил, който не е със свалени регистрационни номера, да проверява валидна ли е регистрацията на автомобила. Такава разпоредба липсва в закона. Налице е пропуск в законодателната уредба, което не може да се тълкува в тежест на наказаното лице.

Отделно от изложеното въпросът със собствеността на автомобила не е изяснена в хода на административното производство, като освен липсата на справка за собственост се констатира следното отбелязване в процесното НП: „регистриран на Х.“. Доколкото наказаното лице не е „Х.“ то вероятно не е собственик на процесния автомобил. Този порок на оспорения акт не би могъл да се санира на този етап на производството и се преценява от настоящата инстанция като съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото липсва пълно и цялостно установяване и описание на обстоятелствата, при които е ангажирана наказателната отговорност на лицето.

Съдът не намира и основание в касационната жалба, че СРС в разрез с принципа на равнопоставеност е кредитирал само някои от доказателствата, а други-не, доколкото в производството пред въззивната инстанция не са разпитвани двама свидетели, както се твърди от касатора, които да са били в управлявания автомобил, а единствено актосъставителят.

Предвид горното, настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е правилно като краен резултат, постановено в съответствие с материалния закон и като такова следва да бъде оставено в сила, макар и по други мотиви.

Относно претендираните от ответника разноски, освен представен списък не са налице доказателства за направени такива- договор за правна помощ, платежно нареждане, разписка или други документи, които да удостоверят извършването им. Поради изложеното разноски в полза на ответника не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.01.2023г. , постановено по НАХД № 865/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 103-ти състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.